

JOSEF ČÁP, Hořice:

Účel soudního odhadu.

Informativní sdělení.

Ve vyměřovacím řízení, týkajícím se dědické daně z pozůstalosti v pozůstalostním řízení soudně odhadnuté, trval dědic na tom, aby za základ vyměření daně dědické byl vzat soudní odhad, provedený v pozůstalostním řízení.

Dostalo se mu tohoto vyřízení:

Pokud nebyly dědické dávky pravoplatně vyměřeny, jest finanční úřad vždy oprávněn podle výslovného znění § 13 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 337 Sb. z. a n. zaříditi, aby poplatná cena byla vyšetřena posudkem znalců, když nepovažuje hodnoty uvedené v předloženém pozůstalostním výkazu za přiměřené a když nedojde v tomto směru k dohodě v rámci ustanovení § 54 poplatkového zákona ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. z. Hodnoty a ceny, zjištěné soudním odhadem při projednání pozůstalosti a k určení projednání pozůstalosti, nejsou pro finanční úřady nikterak závazné.

Pro finanční úřady jsou závazné pouze hodnoty zjištěné soudním odhadem, který byl proveden pro účely vyměření poplatků podle ustanovení § 52 citovaného poplatkového zákona č. 50/50 ř. z., anebo hodnoty zjištěné oceňovacím řízením, které bylo pro účely vyměření daně z obohacení (dědické nebo darovací) provedeno podle ustanovení §§ 12 až 17 min. nařízení ze dne 23. března 1922, čís. 111 Sb. z. a n., resp. podle §§ 13 až 21 cit. zákona č. 337/21 Sb. z. a n. Vaše tvrzení, že by oceňovací řízení podle cit. §§ 13 až 21 zák. č. 337/21 Sb. z. a n. bylo nepřípustné v případech, kdy byl při projednání pozůstalosti proveden soudní odhad, nemá žádnou oporu v zákoně ze dne 12. srpna 1921, č. 337 Sb. z. a n., nebo v jiných zákonech platných pro dědickou daň. Podle jasného znění citovaného § 13 zákona č. 337 Sb. z. a n. může finanční správa trvati na provedení oceňovacího řízení kdykoliv, jakmile sezná, že hodnoty uvedené v předloženém pozůstalostním výkazu jsou nepřiměřené, při čemž jest lhotejno, zdali tyto hodnoty byly dědici doznány místopřísežně anebo byly zjištěny soudním pozůstalostním odhadem.

Uveřejňujeme bez poznámek.

Dr. OTAKAR HANNA, Praha VII.:

Ještě k mému článku:

Nové předpisy o židovském majetku a praxe notářská.

S velikým zájmem přečetl jsem v předchozím čísle tohoto časopisu poznámky kolegy Jana Žaloudka k mému článku shora uvedenému. Musím ovšem pisateli dáti plně za pravdu, pokud jde o jeho právní názor, který též plně sdílím, že schválení Oberlandrata nepotřebuje kařdád dohoda dědická vůbec, nýbrž jen tehdy, jestliže zůstavitel nebo jedna z osob na jednání zúčastněných je Židem. Avšak v jednom

nemohu, bohužel, pisateli dáti za pravdu, totiž v tom, že bych ve svém článku v lednovém čísle byl interpretoval §§ 12 a násl. druhého prováděcího výnosu z 8. prosince 1939 k nařízení o židovském majetku tak, že „kařdád dohoda o dědictví potřebuje schválení Oberlandrata a že tudíž jest uzavřítí dohodu obdobně jako u osob nesvéprávných s výhradou schválení Oberlandrata.“ Kol. Žaloudek sám netvrdí, že tento můj názor byl expressis verbis projeven, avšak dovozuje svůj náhled na můj výklad pouze z toho, že expressis verbis netvrdím opak a že poté, co pravím, co v každém případě projednání pozůstalosti má se státi (t. j. dotaz soudního komisaře po arijském původu), bezprostředně bez jakéhokoli omezení tvrdím: „Dohoda o dědictví potřebuje schválení Oberlandrata.“ Zapomíná však, že mezi tím uvádím, že otázka, zda zůstavitel nebo některý účastník, je Žid, a odpověď musí býti zaprotokolovány. Ze smyslu slov plyne ovšem, že schválení Oberlandrata není u každé pozůstalosti při uzavření dědické dohody třeba, neboť dotaz soudního komisaře podle souvislosti slovní právě k tomu směřuje zjistiti, jde-li o pozůstalost, kde dědic neb jeden z účastníků je Žid, či nejde-li o pozůstalost takovou. Nenapadlo mne ovšem, že by pochybnosti zde mohly vzniknouti a že by se požadavek schválení Oberlandratem mohl vykládati jako pro všechny dědické dohody vůbec platný; též několik čtenářů mého článku mne ujistilo, že jim takové pochybnosti ani nevznikly. Připouštím ovšem, že svou stručnou dikcí by při zběžném čtení a neznalosti textu prováděcího výnosu určité pochybnosti vzniknouti mohly a proto slibuji, že se vynasnažím příště býti „více úplným“ a raději ještě zdůrazniti výslovně věci, které jako dané předpokládám.

Jsem v ostatním kolegovi Žaloudkovi velmi vděčen za jeho upozornění a jistě mi tyto řádky jako snahu po úplném odstranění event. pochybností u čtenářů nebude míti za zlé.

VĚSTNÍK SPOLKU KANDIDÁTŮ NOTÁŘSTVÍ

Upozorňujeme kolegy, že pravidelné měsíční schůze konají se napříště toliko první sobotu v měsíci o 8. hodině večerní v místnostech Autoklubu v Praze II., Lützowova ulice.

Upozorňujeme kolegy na přípis komise pro svobodná povolání při N. S., týkající se vstupu do této organizace a doporučujeme všem, aby zasláné přihlášky obratem vyplnili a vrátili. Splníte tím svoji stavovskou povinnost a podpoříte nás v našich snahách.

ZE DNE

Odbor „Plzeň“ spolku notářů konal v sobotu dne 13. dubna 1940 o 2. hod. odpol. v Městanské besedě v Plzni svoji řádnou výroční valnou hromadu, kterou za nepřítomného starostu odboru p. notáře JUDr. Václava Válka řídil náměstek starosty p. notář JUDr. Karel Motlík z Plzně. Pro správní rok 1940–1941 zvoleni byli starostou p. notář JUDr. Karel Motlík z Plzně, náměstkem starosty p. notář Otakar Kašlík z Plzně, jednatelem opět kandidát notářství Miloslav Matas z Plzně, pokladníkem opět p. notář JUDr. František Sláma z Blovic, zapisovatelem opět kandidát notářství JUDr. Pavel Našinec z Plzně a členem výboru bez funkce opět p. notář JUDr. Gustav Krützner z Plzně. Revisory účtů zvoleni opět: p. notář Josef Krátký ze Strakonice a